

עפ"א (חיפה) 16864-06-24 - אילן פרטוש, נ' וועדה מקומית לתכנון ובניה

עפ"א (חיפה) 16864-06-24 - אילן פרטוש, נ' וועדה מקומית לתכנון ובניה, עכומחוזי חיפה
עפ"א (חיפה) 16864-06-24
אילן פרטוש,

נגד

וועדה מקומית לתכנון ובניה, עכו
בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[17.07.2024]

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
ערעור על גזר-הדין שניתן בתיק תו"ב 11848-07-19 בבית-משפט השלום בעכו (כב' השופט וויליאם חאמד)
ב-18/4/24
החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק הדין שבנדון.
לאחר העיון בבקשה להארכת מועד, בתגובת המשיבה לבקשה להארכת המועד, ובכתב הערעור על נספחיו, ולאחר שנתתי דעתי למשך האיחור, לטיבו, ולטענות שביסוד הודעת הערעור, חוששני שלא מצאתי כי קיים טעם ממשי מניח את הדעת, המצדיק מתן היתר להאריך את המועד להגשת הערעור. אנמק להלן מסקנתי זו.
המועד להגשת ערעור על פסק דין הוא 45 יום מיום שניתן לצדדים (סעיף 199 לחסד"פ). אשר להארכת מועד, קובעת הוראת סעיף 201 לחסד"פ כדלקמן:
"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200".

לפי הפסיקה, אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 7331/19 מחאמיד נ' מדינת ישראל (11.11.2019); בש"פ 2311/20 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.3.2020); בש"פ 4386/20 חמדיה נ' מדינת ישראל (1.7.2020); בש"פ 6918/20 מעידי נ' מדינת ישראל (13.10.2020); בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.2006)). עם זאת, על אף הגישה המקלה יותר בפלילים, נפסק כי "הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטטוטוריים, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה" (בש"פ 837/21 עובד נ' מדינת ישראל (2021)).

בנדונו, הערעור הוגש ביום 9/6/24 כאשר המועד האחרון להגשת הערעור היה ביום 2/6/24. בבקשה לאקונית, שאינה נתמכת בתצהיר, נטען, כי מדובר באיחור שנבע מטעות בתום לב, אך לא פורט מה נעשה כדי למנוע את הטעות, מה גם שאין המדובר בטעות סבירה. המערער היה והינו מיוצג ע"י פרקליטים יודעי חוק ודין, אלא מודים כי סברו שאין למנות את פגרת הפסח במניין הימים. ברם, אין טעות זו מקימה "טעם ממשי מניח את הדעת" להגשת ערעור באיחור של כשבוע ימים. לפי שיטה זו, כל שגגת פרקליט במניין הימים להגשת הליך, תקים עילה להארכת מועדים, ולא היא. אפנה בהקשר זה לדברים שנפסקו בבש"פ 6907/11:

"כאשר בעל-דין - במיוחד בעל-דין מיוצג - טוען כי בשל טעות בדין הוגש ההליך באיחור, עליו להראות בדרך כלל כי הייתה זו טעות סבירה, או שהוא-עצמו נהג בשקידה סבירה למניעת הטעות. בענייננו, מדובר בטעות הנוגעת לדין ברור, והבקשה הלקונית שלפניי אינה מצביעה כלל על פעולות שננקטו כדי לבדוק אם סברתו של בא-כוח המערערים באשר לתקופת הפגרה היא נכונה. על פני הדברים, אילו נעשתה בדיקה פשוטה - הייתה הטעות נמנעת".

כמו כן, אפנה בבש"פ 7593/23 שם המבקשים סברו שימי הפגרה אינם באים במניין הימים - בדומה לערעור בהליך אזרחי - ולא ידעו שהדין שונה, וכי בזמן הכנת הערעור, המבקשים הזמינו פענוח תצ"א, ממנו עולה, לפי הטענה, כי פסק הדין מבוסס על ממצא עובדתי שגוי. על כן, נטען כי סיכויי ערעור גבוהים. הטענה נדחתה. נקבע כי אין בכך טעם ממשי מניח את הדעת, לא הוכח כי מדובר בטעות סבירה ומה נעשה כדי למנוע אותה;

בבש"פ 837/21, האיחור היה יום אחד והערעור נגע לעונש מאסר, ועדיין בית המשפט העליון לא מצא להאריך למבקש את המועד; כך גם בבש"פ 7331/19 שנגע לערעור על עונש מאסר, שם טען המערער כי נוכח העובדה שבית המשפט המחוזי הורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר, הוא סבר בטעות, כי זהו המועד גם להגשת ערעור, וזאת לאור תקופת הפגרה שנפלה בין יום מתן גזר הדין לבין מועד ההתייצבות שנקבע. טענתו נדחתה ע"י כב' רשמת בית המשפט העליון, ערעור שהגיש על החלטתה, נדחה אף הוא ע"י כב' השופט מינץ, שציין כי בדיקה משפטית פשוטה הייתה מעמידה את המערער על טעותו (פסקה 2).

המסקנה המתחייבת בנסיבות אלה היא, שמדובר באיחור ניכר בהגשת הערעור, ובהיות המערער מיוצג כדבעי, אין המדובר בטעות סבירה, מה גם שהשגותיו של המערער על פסק הדין נטועות רובן ככולן בשדה של קביעות וממצאים, המעוגנים בחומר הראיות שנבחן ע"י הערכאה הדיונית, ואין דרכה של ערכאת הערעור להלך בו, ולכן אין כל טעם ממשי המצדיק את הארכת המועד בנסיבות אלה.

מעבר לכך, המערער הורשע בהכרעת דין מנומקת ומפורטת בעבירות של בניה אסורה, שימוש אסור, והפרת צו שיפוטי לפי חוק התכנון והבניה. עיון מדוקדק בטענות הערעור ובפסק הדין עליו משיג המערער, מלמד כי טענות המערער הן כנגד קביעות עובדתיות שקבע כב' בית המשפט קמא, ואף כנגד ממצאי מהימנות שקבע בית המשפט קמא. כב' בית המשפט קמא בחן היטב את חומר הראיות, שכלל דוחות, תצלומים, תצלומי אויר, ואת גרסת המערער אל מול גרסת עדי התביעה, ומצא לדחות את גרסת המערער, והעדיף על פניה את גרסת עדי התביעה (ראו למשל פסקאות 25-35 להכרעת הדין). הלכה פסוקה היא, כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות או ממצאי מהימנות (ראו מיני רבים: ע"פ 4149/23 עומאר נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (23.6.2024)). מה גם שבלב ליבו של העניין מצויה העובדה הפשוטה, שהבניה האסורה, כמו גם השימוש האסור, בוצעו ללא היתר כדין, שלא התבקש מראש בטרם הבניה ואשר אין חולק כי המערער לא מחזיק.

על יסוד כל האמור, הנני דוחה את הבקשה להארכת מועד ויחד איתה את הערעור, כפועל יוצא של תוצאה זו, המועד שנקבע לשמיעתו מבוטל. המזכירות תודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"ד, 17 יולי 2024, בהעדר הצדדים.